

JOY 18+

นางซิน เสี้ยวรัก

จากสารเคมี เรอกลายเป็นสารเคมี
เล่นเอาเขาหลงใหลปีกหน้า

ตะวันรุ่ง

เครื่องสำอางของเธอดูฉูดฉาดในกระจก และยังจำได้ด้วย
ความตื่นตระหนกว่าเธอเอาลิปสติกททายอดดอกเหมือนที่ในนิตยสาร
แนะนำด้วย เจ้าประคุณ ขอให้สายลับเอฟบีไอเฮนดริกค์ไม่ทัน
สังเกตทีเกิด...เพียง

ซินเธียยังจำสายตาเย็นชาแข็งกร้าวที่ตัวดมองทั่วร่างเธอ
โดยไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น ร่างเปลือยของเธอไม่ได้จุดไฟ
ปรารถนาขึ้นในตัวเขา เช่นเดียวกับในตัวปีเตอร์

ต่อให้เธอพนสีลายธงชาติบนหน้าอก ก็ยังไม่อาจทำให้
เสารองของเขาระดกได้ด้วยซ้ำ

แต่ถูกชายแปลกหน้าเจอเธอถูกล่ามกุญแจมือกับเสาดเพียง
ในสภาพเปลือยเปล่า มันก็แย่พออยู่แล้ว แต่สภาพแบบนี้ยังไม่
อาจทำให้เขาเกิดอารมณ์ได้อีกนี่สิ มันยิ่งแย่มากขึ้นไปอีก ...

ไม่ เดียวก่อน เธอจำอารมณ์ขั้นที่ฉายวาบในดวงตาเขา
ได้ตอนที่เขาพบว่ามันไม่ใช่เรื่องของภารกิจอาชญากรรม แต่เป็น
เรื่องของเซ็กซ์ เขาไม่เกิดอารมณ์เลยสักนิด เขาเห็นซ้ำ

ร่างเปลือยของเธอกลายเป็นของตลกของเขา

เธออยากตาย

นางชินเสียงรัก

โดย ตะวันรุ่ง

ราคาปก 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพรบ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

จัดทำในรูปแบบอีบุ๊กโดย สำนักพิมพ์ จอย บุ๊คคลับ
50/12 (ตรงข้ามบ้านพักข้าราชการตำรวจ) ถ.ศาลายา-นครชัยศรี
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170
โทร. 02-800-2568, 02-800-2611 (9.30-17.00 น. จ-ศ)
แฟกซ์ 02-800-2569
หนังสือฉบับตีพิมพ์เป็นเล่มปกเดิม สั่งซื้อได้ที่สำนักพิมพ์

จอย
บุ๊คคลับ

นางซินเลี้ยงรัก

โดย ตะวันรุ่ง

๗
จอย
บุ๊คคลับ

ชินเธีย เดินต้นคั่นพบกับความไม่ใหญ่ตึงใจที่มันยากที่จะเกา
ท้องเมื่อมือเธอถูกใส่กุญแจไว้กับเตียง เธอบิดและพลิกร่างเปลือยเปล่า
ของตัวเอง แต่ตรงที่คั่นมันอยู่เหนือสะดือขึ้นไปราวนิ้วหนึ่ง แท้ก็แต่ไม่ถึง
ถึง หัวเข่าก็ไม่ถึง บิดตัวยังไงก็เกาไม่ถูกที่คั่น

เสียงโลหะครูดเสาไม้มะฮอกกานีของเตียงซึ่งเป็นมรดกตกทอด
ในสภาพดีเยี่ยมมาหลายชั่วอายุคนในตระกูลเดินต้น รังแต่จะเพิ่มความ
ละเอียดแสบใจให้เธอมากขึ้นไปอีก

“ปีเตอร์!” เธอตะโกนเรียกแต่ไม่มีคำตอบ

ชินเธียอุตสาห์ตั้งใจทำตามคำแนะนำในนิตยสาร *รอนซ์ แม็กกา-
ซีน* ที่บอกให้เพิ่มลีลาเข้าไปในความสัมพันธ์ของเธอ และเธอกำลังเล่นบท
“สาวพรหมจารีที่ถูกจูดคร่าโดยชายแปลกหน้าคมเข้มตัวอันตราย” คู่หมั้น
ของเธอผู้ซึ่งควรจะท่วมทับไปด้วยต้นหาระหว่างลำโคมร่างเธอด้วยลีลา
พิลึกพิลั่นสารพัดที่เธออ่านเจอในนิตยสาร...และเธอไฮไลต์ด้วยเมจิก
สีเหลืองเพื่อไม่ให้เขามองพลาด...กลับหนีไปนั่งคุยโทรศัพท์มือถืออยู่ใน
ห้องนั่งเล่น

ชินเธียเงยหูฟังแต่ไม่ได้ยินเสียงเขา เขาอาจจะหมดอารมณ์เมื่อ
เห็นร่างเปลือยของเธอตอนกลางวันแสกๆ จนไม่อยากจะกลับเข้ามาอีก

“ปีเตอร์!”

เงียบ

“ปีเตอร์!” เสียงเธอดังก้องไปทั่วบ้าน ทำไมเขาถึงไม่ได้ยินเสียง

เธอ

ซินเธียสวดลมหายใจเข้าเต็มปอดแล้วยื่นจมูกกับน้ำหอมกลิ่นใหม่
ที่เธอพรมิไว้ทั่วร่างกายในห้างสรรพสินค้า กลิ่นมันกลับเหมือนน้ำหอม
ราคาถูกและตาชด้น “ปีเตอร์ คุณอยู่ที่นั่นหรือเปล่าคะ”

ไม่มีคำตอบ

ซินเธียสงสัยอย่างรุนแรง ปีเตอร์มักจะหมกมุ่นกับงาน ซึ่งทำให้
เขาลืมเรื่องอื่น ๆ ไปหมด เป็นไปได้มั้ยว่าเขาลืมเธอและออกไปแล้ว

การช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของลีลาที่สอนไว้ใน *รอนซ์
แม็กกาซีน* ฉบับเดือนกันยายน “ผู้เชี่ยวชาญด้านเซ็กซ์” เขียนไว้ชัดเจนใน
เรื่องนี้ พวกเขาแนะนำอย่างละเอียดมากมาย ถึงวิธีเติมเต็มความฝันที่ป้า-
คั้งที่สุดของผู้หญิงทุกคน เป็นคำแนะนำที่ทำให้ซินเธียเร้าร้อนและกระ-
หายน้อย่างจะสร้าง “ละครเร้าใจส่วนตัวที่นำไปสู่จุดสุดยอดแห่งตำนาน” เธอ
ไม่ใช่คนโลก เธอยินดีจะถึงจุดสุดยอดเพียงฝ่ายเดียว เธอจึงสนุกกับทุก
หน้าของนิตยสารเล่มนั้นด้วยความกระตือรือร้นแบบเดียวกับ “นางสนม
ที่ล้างฐานเสาชของนายท่าน”

โชคที่นิตยสารฉบับนั้นช่วยจัดความฝันของหญิงสาวไว้เป็น
หมวดหมู่ เช่น “มือใหม่หัดนอน” “สนิทชิดเชื้อปานกลาง” และ “เร้าใจขั้น
ก้าวหน้า” เธออ่านหน้าชั้นตอนก้าวหน้าหมดแล้ว แต่บอกตรงๆ ว่าต่อให้
เธอสามารถหาอุปกรณ์ได้ครบทุกอย่าง เธอก็คงไม่นึกอยากเล่นเกมต่างๆ
ในนั้น เช่น “ใสเถยชิดติดสักรักกับเด็กหนุ่มแตกพาน” หรือบทรักอะไรก็ตาม
ที่ใช้ผู้เล่นมากกว่าสองคน

แค่อดวางเปล่าเปลือยในความมืดมิดก็น่ากลัวพอแล้ว แกรมยัง
ต้องเปลือยต่อหน้าปีเตอร์ผู้ซึ่งมองเห็นไม่ชัดนักเพื่อปราศจากแว่นตา
มือใหม่หัดนอนนำตื่นเต้นมากพอแล้ว ไม่มีลีลาไหนที่ไม่น่าตื่นเต้น แต่
“สาวพรหมจารีที่ถูกจุดคร่ำโดยชายแปลกหน้าคมเข้มน่ากลัว” คือลีลา

โปรดของเธอ

ในห้องนอนส่วนตัวของเธอ ใครแคร์ว่าเธอทำถูกต้องหรือเปล่า เธอมีอิสระที่จะจินตนาการว่าเธอถูกคุมขังโดยคนแปลกหน้าจากต่างแดน อาจจะเป็นไซโรไลน์หน้ากาก หรือโจรสลัดอำมหิต ชายแปลกหน้าคนนี้จะป็นใครก็ตาม เขาจะต้องทอลดาร์ค แอนด์ แชนซึ่ม หุ่นเพรียวเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ เธอเป็นนักโทษที่เธอจะทำอะไรเธอก็ได้ตามใจชอบ และเขาก็ช่างมีจินตนาการล้ำเลิศด้วย

มันเป็นความฝันที่น่าตื่นเต้นมาก ใ่ว่าปีเตอร์จะเป็นชายแปลกหน้าคมขั้มน่ากลัวซะเมื่อไหร่ แต่เธอก็ไม่ใช่สาวพรหมจารีเหมือนกัน ถึงแม้ว่าบทความบางอย่างใน รอนซ์ จะทำให้เธอรู้สึกเหมือนเป็นสาวพรหมจารีก็ตาม

เธอไม่ใช่สาวบริสุทธิ์ แต่เธอช่วยตัวเองไม่ได้แน่ ๆ พันธนาการหลอก ๆ เป็นต้นว่า ด้วยเน็ตไต้หวันผ้าไหมหลวม ๆ จะต้องถูกผู้เชี่ยวชาญด้านเช็ทซ์ของรอนซ์ขมวดคั่วใส่ เพราะพวกเขาแนะนำให้ใช้กุญแจมือของจริงเนื่องจากชินเธียเป็นคนทำอะไรตามกฎเสมอ เวลานี้เธอจึงถูกพันธนาการไว้ด้วยกุญแจมือจริง ๆ

ความสิ้นหวังแท้ ๆ ที่ผลักดันชินเธียให้ทำตามความคิดบ้า ๆ ในการทำเช็ทซ์ให้ตื่นเต้น แต่ตอนนี้หลังจากที่เธอขู่เช็ทซ์และอ้อนวอนปีเตอร์ให้เล่นตามบทนั้น และเธอกำลังนอนเปลือยกายถูกมัดไว้กับเตียงในย่านชานเมืองตอนกลางวันแสก ๆ แบบนี้ เธอกลับไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกตื่นเต้นเร้าใจเลยสักนิด

มันเป็นความกระดากอายมากกว่า

เธอกำลังพยายามจะล้อเล่นกับใคร มิน่าล่ะ ปีเตอร์ถึงได้หนีไป เธอดูไม่เหมือนนางแบบในรอนซ์เลยสักนิด พวกนั้นอกอวบอ้อมยังกับเขาพระวิหาร เอวคอตรงกับสะโพกกลมมกลึง และน่องเรียวยาวเหมือนตุ๊กตาบาร์บี้

อกของซินเธียมีขนาดประมาณก้อนขนมปังที่ยังไม่ขึ้นฟูและมีลูกเกดแปะอยู่บนยอด ส่วนสัตว์อื่นที่เหลือก็ไม่ได้วอดอะไร รอให้เธอหลุดพ้นจากกุญแจมือคู่นี้เมื่อไหร่ เธอจะไม่มีวันแนะนำให้ปีเตอร์กับเธอทำอะไรที่นอกเหนือไปจากการร่วมรักแบบธรรมดาทั่วไปอย่างรวดเร็วทันทีได้ฝ่าหม้อในความคิด

ซินเธียตะโกนอีกสองสามครั้งจนกระทั่งเจ็บคอ และได้ยินความวิกลจริตเจือในน้ำเสียงเธอ ไม่มีประโยชน์ที่จะตะโกนจนเสียงแหบเสียงแห้ง เธอต้องสงบสติอารมณ์และรอ เขาจะต้องนึกถึงเธอจนได้ในที่สุด

ซินเธียสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดซ้ำๆ พลังนอนมองเพดาน มีเงาดำๆ แถบหนึ่งตรงมุมเพดานที่ดูคล้ายหยากใย เธอต้องเอาไม้กวาดมาปัดออกทันทีที่มีมือเธอเป็นอิสระ มันทำให้เธอนึกถึงชะตากรรมที่เงาของเธออีกครั้ง ซินเธียไม่รู้ว่าคุณอยู่ตรงนี้นานแค่ไหนแล้ว รู้แต่ว่าแขนเธอปวดระบมไปหมด เธอหนาว หิว และอยากเข้าห้องน้ำ

ปีเตอร์หายหัวไปไหนนะ

ซินเธียมองนาฬิกาเดินช้าๆ บนโต๊ะข้างเตียงระหว่างที่โทะสะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ บ่ายวันศุกร์ค่อยๆ มีดลงเป็นเย็นวันศุกร์ ก่อนที่ความหวาดกลัวจะเข้าครอบงำ เธออาจอดอาหารตาย หรือหนาวตาย หรือข้อมือเป็นแผลอักเสบจากการถูกบดก่อนที่ปีเตอร์จะนึกถึงเธอขึ้นมาได้

หลังจากผ่านไปนานเหมือนชั่วโมงกับชั่วโมง ซินเธียก็ได้ยินเสียงเหยียบหินกรวดดังขึ้นข้างนอก ความคิดที่ว่าปีเตอร์นึกถึงเธอขึ้นมาได้และย้อนกลับมาตอด้บั่นลงเมื่อเธอได้ยินเสียงสุนัขขดมจุมุกฟุดฟิด และได้ยินเสียงเอ็ดดังอยู่ท่ามกลางกอดาเลียใต้หน้าต่างห้องนอนของเธอ ขอขอบคุณพระเจ้า ต้องเป็นคุณนายลอเรนซ์กับกรูเบอร์ สุนัขพันธุ์พูเดิลตัวอ้วนที่อยู่ข้างบ้านเธอแน่ๆ

ซินเธียควรจะตะโกนเรียกมั้ย

ความอายน่ากลัวต่อสู้กับความอึดอัดทางร่างกาย แต่มันเป็นการต่อสู้แค่ช่วงสั้น ๆ และกระเพาะปัสสาวะเป็นฝ่ายชนะ

ถ้าเธอจะได้รับความช่วยเหลือจากคนข้างนอก อย่างน้อยก็เป็นผู้หญิง “คุณนายลอเรนซ์คะ” ชินเธียตะโกนให้ดังที่สุดเท่าที่จะดังได้ หวังว่าเพื่อนบ้านเธอคงเปิดหูฟังไว้นะ

“เสียงอะไร ใครตะโกน” เสียงสั้นเครือغامขึ้นอย่างลึกลับ

กรูเบอร์เริ่มเห่าไม่หยุด มันขี้ตื่นตื่นเสมอ

ชินเธียตะโกน “ฉันต้องการความช่วยเหลือค่ะ ฉันถูกมัดอยู่ในห้องนอน ใช้กุญแจสำรองเปิดได้ค่ะ ได้โปรดเร็วๆ หน่อยนะคะ”

“อู๊ย คุณพระช่วย เสียงชินเธียนี้ หวังว่าคงไม่ได้มีใครบุกบ้านนะ” เสียงสั้นเครือยังดังต่อไป ชินเธียภาวนาให้เพื่อนบ้านอาวุโสผู้น่ารักเลิกคุยกับสุนัขของเธอและไปเอากุญแจมาซะที

“คุณนายลอเรนซ์คะ จำได้ใช่ไหมคะว่ากุญแจอยู่ที่ไหน อยู่ใต้กระถางดอกจีเรเนียมใบที่สามค่ะ”

ชินเธียได้ยินเสียงเหยียบหินกรวดและเสียงพิมพ์ของเพื่อนบ้านระหว่างที่นอนรอ และหวังว่าคุณนายลอเรนซ์ผู้อาวุโสคงไม่หัวใจวายเมื่อเห็นเธอนอนเปลื้องผ้าในสภาพที่หน้าอับอายที่สุดในชีวิต อย่างน้อยเท่าเธอก็ไม่ถูกมัด แต่ก็ใช่ว่ามันจะแตกต่างอะไรมากนัก ถ้าเธอขันเข้าขันปิดหน้าอก ท่อนล่างก็จะโป๊ และกระเพาะปัสสาวะที่เต็มแน่นอาจจะทำให้เธอกลายเป็นมนุษย์ป็นฉืดน้ำ

เสียงมากเกินไป ก็เธออยากทำตัวเป็นผู้หญิงเซ็กซี่ทำไมละ น่าจะรู้เนาะว่าเธอต้องทำไม่สำเร็จ

หลายนาทิจานไป แต่ละนาทิจึงเป็นการต่อสู้อย่างเจ็บปวดเพื่อแย่งชิงความเป็นใหญ่ระหว่างตัวเธอกับกระเพาะปัสสาวะ ชินเธียคิดว่าเธอได้ยินเสียงครูดคราดจากข้างนอก แต่ไม่แน่ใจนัก ถ้าเธอไม่ได้เข้าห้องนี้

เร็ว ๆ เธอต้องเกิดอุบัติเหตุแน่

หลังจากผ่านไปอีกประมาณสามนาทียาวนานเหมือนชั่วโมงครึ่ง ชินเธียก็ได้ยินเสียงเล็ก ๆ ดังมาจากในบ้าน “คุณนายลอเรนซ์คะ จินอยู่
ในนี้ ในห้องนอนค่ะ”

แต่ไม่ใช่ใบหน้าที่กังวลของคุณนายลอเรนซ์ที่เธอเห็นตรงประตู
ในอีกสองสามวินาทีต่อมา มันกลับเป็นปืนรีวอลเวอร์สีดำในมือใหญ่ของ
ผู้ชายคนหนึ่ง

ชินเธียตื่นตระหนกจนเกินกว่าจะกรี๊ดร้อง เธอจ้องสิ่งที่น่ากลัวนั้น
พลางดิ่งกฤษฎาแจ่มือวุ่นวาย เธอเสิร์จแน่ถ้าผู้ชายที่ถือปืนคนนี้เป็นพวกโรค
จิตที่ชอบข่มขืนผู้หญิง

เงาดำ ๆ กระจใจข้ามประตู เธอรู้สึกว่าเขาตัวใหญ่และแนวแน่
มาก แล้วปืนกระบอกนั้นก็เล็งมาที่เธอและเล็งเข้ามาในห้อง

ชายที่ถือปืนพุ่งตัวผ่านประตูเข้ามาพร้อมกับจรวด และเล็งปืนมาข้าง
หน้า ดวงตาสีฟ้าเยือกเย็นอันตรรกภาพดามองทั่วตัวเธอและทั่วห้อง

ดวงตาคู่นั้นทำให้เธอกรี๊ดร้อง

เขาทิ้งร่างลงกับพื้นแล้วกลิ้งตัวหายเข้าไปในห้องน้ำที่อยู่ในห้อง
นอน

เธอกำลังจะถูกคนบ้าคนนี้ฆ่า ปีเตอร์พันธนาการเธอไว้ยังกับ
เครื่องบูชายัญ เสียงไซ้ของกฤษฎาแจ่มือกระทบเสาไม้มะฮอกกานีครั้งแล้ว
ครั้งเล่าขณะที่เธอพยายามกระซอกมือให้เป็นอิสระ

ไม่กี่วินาทีต่อมาชายคนนั้นก็มายืนข้างศีรษะชินเธียและลดปืนลง
เล็กน้อย เขาจ้องสายตาไว้ที่ประตูเหม็ง “เท่าที่คุณรู้ คุณอยู่คนเดียวในบ้าน
หรือเปล่า” เสียงกระซิบแหบห้าวพูดซ้ำซากน่าเบื่อเหมือนในหนังตำรวจ
ห่วย ๆ

เสียงกรีดติดอยู่ในคอชินเธีย เธอจ้องปืนที่ยังเล็งไปทางประตู

แล้วตอบเสียงแหบว่า “คนเดียวค่ะ”

สายตาแข็งกร้าวของเขาตมองหน้าซินเธียเป็นเชิงบังคับให้เธอขยายความ “จนกระทั่งคุณโผล่มา”

เขาหยิบอะไรบางอย่างออกจากกระเป๋าขึ้นใส่หน้าเธอ ซินเธียหลบเพราะคิดว่าเป็นยาสลบหรืออาวุธน่ากลัวอะไรสักอย่าง แต่สิ่งที่อยู่ตรงหน้าเธอคือตราตำรวจ “ฉันไม่...”

“รอสส์ เฮนดริกส์ เอฟพีโอ” คำพูดห้วน ๆ ทำให้ซินเธียสั่นด้วยความหวาดกลัวอีกครั้ง เขายืนตระหง่านค้ำร่างเธอ ผมดำตัดสั้นเกรียน ใบหน้าเรียวได้รูปเหมือนหินแกะสลักที่ต้องปริแตกแน่ ๆ ถ้าริมฝีปากถ่มถึงนั้น จิกยิ้มขึ้นมา

ดวงตาเขาเป็นสีฟ้าอมเทาล้อมด้วยแพขนตาตกต่างอนอย่างไม่น่าเชื่อ มันจะดูสวยมากถ้าเป็นของตุ๊กตากระเบื้อง แต่กับเขามันดูน่ากลัวเพราะแววตาที่ดูเป็นอันตราย เขาใส่เสื้อวอร์มสีดำกับกางเกงยีนส์ ซินเธียอดคิดเหลวไหลไม่ได้ว่า ที่เอฟพีโออนุญาตให้แต่งตัวล้าลองตามสบายทุกวันศุกร์ด้วยหรือไง

พอเธอพยักหน้า เขาก็เก็บบัตรเข้ากระเป๋า “รู้มั๊ยว่าใครเป็นคนทำแบบนี้กับคุณ”

“ปีเตอร์ ไพรซ์ค่ะ และฉันหวังว่าคุณคงตามจับตัวเขาได้นะคะ” เธอพูดเสียงขมขื่น “เก้าอี้ไฟฟ้ายังดีเกินไปสำหรับเขา”

ความคลางแคลงใจฉายวบบนใบหน้าเรียวแข็งแกร่งของเขา “คุณรู้จักคนร้ายด้วยหรื”

เธอพยักหน้าแข็ง ๆ “เป็น...” เธอไม่มีทางยอมบอกผู้ชายที่น่ากลัวคนนี้หรือว่า คู่หมั้นของเธอเองแหละที่หนีไประหว่างมีเซ็กซ์กัน “เอ้อ... คู่บัดของฉันค่ะ”

เขามองลงไปตามร่างเธออย่างระมัดระวังราวกับว่าร่างเธอเป็น

สถานที่เกิดเหตุ และเขากำลังมองหาหลักฐาน “เขาทำร้ายคุณหรือเปล่า”

ซินเธียพยายามห้ามตัวเองไม่ให้ดินยุกยิก เพราะรู้ว่าเขาแค่กำลังปฏิบัติหน้าที่ “ทำร้ายแค่ศักดิ์ศรีของฉันค่ะ”

“เขาไม่ได้ทำอะไรคุณในสิ่งที่คุณไม่อยากจะให้เขาทำงั้นรี”

“ค่ะ” เธอโหยหวน “เขาทิ้งฉันไปก่อนที่จะมีเซ็กซ์กันด้วยซ้ำ”

เธอคิดว่าเขากำลังกลั่นแกล้ง สีนหน้าเขาดูอ่อนโยนลงแวบหนึ่ง ทำให้เขาดูเป็นมนุษย์มากขึ้น “แปลว่าคุณเต็มใจให้ความร่วมมือ”

ซินเธียเคยได้ยินเรื่องอายุจนแดงก่ำไปทั้งตัว แต่ไม่เคยเชื่อว่าตัวเองจะเป็นจนกระทั่งตอนนี้ แม้กระทั่งนิ้วเท้าก็ยังรู้สึกเหมือนแดงพอที่จะเข้ากับสีแดงเข้มที่เธอทาบนเล็บเท้า “มันเป็นความคิดของตัวเอง คุณช่วยเอาฉันออกจากไอ้ที่ไต้มัย” เธอพยักเพยิดไปทางกุญแจมือ

“กุญแจอยู่ไหน” เขาเหลียวมองรอบๆ ห้องนอนที่เป็นระเบียบเรียบร้อยเหมือนเช่นเคย ไม่มีพวงกุญแจวางเลอะเทอะบนเฟอร์นิเจอร์ที่เป็นมันวาวในห้องนอน

“ปีเตอร์เอามันไว้ที่...”

“ตอนนี้เขาอยู่ไหน”

ซินเธียคิดว่าเธอไม่มีวันอับอายขายขี้หน้ามากไปกว่าที่รู้สึกอยู่แล้ว จนกระทั่งเขาตั้งคำถามนี้ขึ้นมา “เขาไปแล้วค่ะ” เธอพิมพ์ตอบ

“เราโทรหาเขาไต้มัย” เขามองเธออย่างกลางแคลงใจ เห็นได้ชัดว่าเขางงว่าจะไรกระตุ้นผู้ชายคนหนึ่งให้ล่ามกุญแจมือผู้หญิงเปลือยไว้กับเตียงแล้วทิ้งเธอไว้ที่นั่น มันเป็นคำถามที่ยุติธรรมดี เพราะซินเธียเองก็ยังคงสยี้เหมือนกัน

“ฉันรอต่อไปไม่ไหวแล้วค่ะ ฉันต้องเข้าห้องน้ำ”

เขาก็้มลงจับกุญแจมือ “มันเป็นกุญแจมือแบบมาตรฐานทั่วไปหรือเปล่า”

“ไม่ทราบค่ะ มันมาจากร้านเซ็กซ์ ชีอพล!”

“งั้นก็อาจจะไม่เหมือนทั่วไป ผมขอดูก่อนว่าผมจะทำอะไรได้บ้าง”

“เร็วๆ หน่อยได้มั๊ยคะ”

น้ำเสียงรวดเร็วราวทรมานของซินเธียคงโดนใจเขา เพราะเขาวิ่งปราดออกจากห้องและกลับมาใหม่ในสองนาทีต่อมาพร้อมกรรไกรใหญ่ที่ซัดตัดกิ่งไม้ ซึ่งซินเธียจำได้ว่าอยู่ในห้องเก็บเครื่องมือ พ่อเธอคงต้องตื่นขลุกขลักในหลุมฝังศพแน่ๆ ถ้ารู้ว่ากรรไกรนี้ถูกนำมาใช้เพื่ออะไร

ชายคนนั้นประกบกรรไกรลงบนโซ่กุญแจมือข้างหนึ่ง “อยู่หนึ่งๆ นะ”
เขาสั่ง

เธอทำตาม

ซินเธียมองกล่อมเนื้อแขนที่โป่งขึ้น มองขากรรไกรที่ขบแน่น และใบหน้าที่แดงก่ำของเธอ เธอได้ยินเสียงคำถามเบาๆ จากการออกแรง แล้วก็ทำตามด้วยเสียงสวรรค์ที่เธอเฝ้ารอฟัง ฉับ! เขาเดินอ้อมเตียงไปจัดการกับกุญแจอันที่สอง

ซินเธียอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเพื่อนบ้านของเธอ สิ่งสุดท้ายที่เธอต้องการตอนนี้คือเพื่อนเก่าแก่ที่สุดคนหนึ่งของแม่เฒ่ามาในที่เกิดเหตุ “คุณนายลอเรนซ์ไปไหนคะ”

“เธอไปโทรแจ้ง 9-1-1”

ซินเธียร้องอุทานเบาๆ ด้วยความตกตะลึง แล้วจ้องดวงตาสีฟ้าอมเทาที่เย็นกระด้างเหมือนหินอ่อนของเขา

ชายหนุ่มสบตพิมพ์้าเบาๆ หนีบกรรไกรไว้ใต้แขน แล้วล้วงกระเป๋าควักโทรศัพท์มือถือออกมา ขณะที่เขากดปุ่มซินเธียก็ได้ยินเสียงไซเรน ครู่ต่อมาก็เห็นแสงไฟสีแดงฉายกราดบนเพดานห้องนอน

สายตาทันักสืบเฮนดริคค์มองเธอน่าจะเป็นความสงสาร แต่เธอคิดว่าคนอย่างเขาไม่น่าจะมีความสงสารอยู่ในหัวใจ เขาไม่สนใจกับความ

รุ่นวាយข้างนอกนานพอที่จะตัดกุญแจมืออันที่สอง

ซินเธียปวดจึงฉ่องจนไม่สามารถขอบคุณเขาก่อน เธอรีบพันตัวด้วยผ้าห่มแล้ววิ่งไปห้องน้ำอย่างรวดเร็วจนแทบสะดุดเท้าตัวเอง

ครู่ต่อมาเธอก็ไพล่ออกมาในชุดเสื้อคลุมผ้าขนหนูสีขาวตัวใหญ่โคร่งและรัดสายผูกเอาไว้แน่น ซินเธียออกไปที่หน้าต่างแล้วมองออกไปหนุ่มเอพีไอคนนั้นกำลังยืนคุยกับตำรวจในเครื่องแบบ ทั้งคู่ยืนฟังรถตรวจการด้วยท่าทางสบายใจเฉิบ เธอได้ยินเสียงผู้ชายหัวเราะ แล้วนักสืบเฮนดริกก็ก้มหลังตำรวจคนนั้นให้กลับไปได้ ส่วนตัวเขาเดินกลับขึ้นมาบนระเบียงหน้าของเธอ

ซินเธียรีบคว้ากางเกงชั้นในจากลิ้นชักมาใส่ใต้เสื้อคลุม กุญแจมือยังติดอยู่คาข้อมือ และโซ่ที่ถูกตัดยังห้อยยาวลงมาสองสามนิ้ว เธอดึงแขนเสื้อคลุมปิดทับไว้แล้วสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด

ซินเธียลองเสีียงชายตามองภาพตัวเองในกระจกเหนือโต๊ะแต่งตัว และนึกสงสัยอีกครั้งว่า เธอคิดยังไงถึงได้คิดอยากเล่นเช็กชู้เด็ดุดแบบนั้น ให้ตายสิ ก็เธอเป็นแค่ซินเธีย เดนตันที่น่าเบื่อ ไม่สดีไส...เป็นแค่นักบัญชีธรรมดาๆ คนหนึ่ง ให้ตายสิ

ซินเธียถอนใจพลางใช้แปรงสางผมสีกลางๆ ยาวปานกลางแต่ไม่รู้ว่าจะทรงอะไรของเธอ เมื่อหลายชั่วโมงก่อนหน้านี้มันดูเป็นลอนใหญ่สวยด้วยโรลม้วนผมไฟฟ้า แต่การดีนบนบนหมอนทำให้ผมทรงเช็กชู้ของเธอดูเป็นลูกผสมระหว่างออเดรย์ เฮฟเบิร์น ใน *เบรคฟาสท์ แอ็ท ทิฟฟานีส* กับเดวิด โบวี ที่เป็นซิกก็ สตาร์ดัสท์

“เธอทำแบบนี้ทำไม” ซินเธียรีบโอดครวญกับภาพสะท้อนของตัวเองในกระจกขณะลากแปรงสางผมที่พันกันยุ่งอีกกระจุก แต่เธอรูดีเธอกำลังทำตัวเป็นวัยรุ่นุ่นจ่อมซ่าส์เข้าไปลิบหน้าปี

ซินเธียเป็นอย่างที่พ่อแม่อยากให้เธอเป็น ยกเว้นเรื่องการแต่งงาน

“ลูกจะต้องขึ้นคานนะจะถ้าลูกทิ้งไว้นานกว่านี้” แม่เคยทำนาย มันทำให้เธอรู้สึกเหมือนเป็นเนยถั่วบูดๆ พุดยังกับว่าซินเธียสามารถเสกให้ผู้ชายปิ้งผู้หญิงเซยๆ อย่างเธอได้ง่ายๆ งั้นแหละ

น่าแปลกใจที่ปีเตอร์บึ้งเธอ หรืออาจจะเป็นเรื่องของเนยถั่วบูดๆ สองกระปุกที่ดึงดูดเข้าหากัน เขาไม่หล่อ แต่เป็นผู้ชายยังโสด และเป็นหมอม แม่เธอดีใจมาก ซินเธียอุตส่าห์หวังไว้ว่าจะได้เจอกับความสุขทางเพศที่เคยแอบอ่านตอนกลางคืน

แต่เช็ทซ์กับปีเตอร์ก็คล้ายกับการทำแฟ็บสเมียร์ เทสต์ (ตรวจปากมดลูก) แต่ไม่สนุกเท่าเท่านั้นเอง

ซินเธียสงสัยว่าการที่เธอเป็นสูตินรีแพทย์คือปัญหาหรือเปล่า เธออาจจะเอาสองเรื่องนี้มาปนกัน

พวกเขาหมั่นกันมากหปีแล้ว มันช่วยปลอมมโนธรรมของเธอกับของแม่ได้ แน่จนกว่าเธอไม่เคยนอนค้างที่บ้านของปีเตอร์ตลอดทั้งคืน แต่ไม่จำเป็นต้องบอกถึงเวลาหลายชั่วโมงที่ไม่อาจอธิบายได้

ซินเธียไม่เคยคิดว่าเธอจะรู้สึกเหงามากขนาดนี้เมื่อแม่จากไปและไม่คาดคิดว่าภายในปีเดียว ความตื่นตระหนกจะเข้าครอบงำราวกับวัยสาวกำลังหลุดมือไป เธอนึกวาดภาพชีวิตเธอเป็นสีสันสดใส ไม่ใช่สีเทา เครื่องขริมแบบนี้ มันต้องมีอะไรบางอย่างที่บ้าคลั่งและคาดไม่ถึงที่เธอสามารถทำได้ ซินเธียจึงตัดสินใจเริ่มต้นในห้องนอน...แบบส่วนตัว

แต่ไม่เคยนึกไม่เคยฝันว่าจะต้องได้รับความช่วยเหลือจากสายลับเอฟบีไอ

ซินเธียไม่เคยงุนงงเท่านี้นับตั้งแต่เรียนเกรดหกเมื่อเดเนียล พรวิทถามเธอต่อหน้าคนทั้งชั้นว่าเธอต้องการของแข็งๆ มั้ย เธอคิดว่าเขาหมายถึงสเลอร์พี (น้ำปั่นจนเป็นเกล็ดน้ำแข็ง) จึงตอบว่าต้องการ

ยอมรับชะเถอะ เธอเกิดมาเพื่อเป็นนักบัญชีน่าเบื่อที่ต้องแต่งงาน

กับคุณหมอชื่อบ๊อ บพบาทสาวทรงเสน่ห์ของเธอเป็นอันว่าจบเห่

เครื่องสำอางของเธอดูฉูดฉาดในกระจก และยังจำได้ด้วยความ
ตื่นตระหนกที่ว่าเธอเอาลิปสติกทายอดอกเหมือนที่ในนิตยสารแนะนำด้วย
เจ้าประคุณ ขอให้สายลับเอฟบีไอเซนดริกค์ไม่ทันสังเกตที่เกิด...เพียง

ซินเธียยังจำสายตาเย็นชาแข็งกร้าวที่ตัวตมองหัวร่างเธอโดยไม่
แสดงอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น ร่างเปลือยของเธอไม่ได้จุดไฟปรารถนาขึ้นใน
ตัวเขา เช่นเดียวกับในตัวปีเตอร์

ต่อให้เธอพนสีลายธงชาติบนหน้าอก ก็ยังไม่อาจทำให้เสาธงของ
เขากระดกได้ด้วยซ้ำ

แต่ถูกชายแปลกหน้าเจอเธอถูกกล่าวมุกแฉมูกกับเสาดูเพียงใน
สภาพเปลือยเปล่า มันก็แย่พออยู่แล้ว แต่สภาพแบบนี้ยังไม่อาจทำให้
เขาเกิดอารมณ์ได้อีกนี่สิ มันยิ่งแย่มากขึ้นไปอีก...ไม่ เดียวก่อน เธอจำ
อารมณ์ขันที่ฉายวาบในดวงตาเขาได้ตอนที่เขาพบว่ามันไม่ใช่เรื่องของ
การก่ออาชญากรรม แต่เป็นเรื่องของเซ็กซ์ เขาไม่เกิดอารมณ์เลยสักนิด
เขาเห็นซ้ำ

ร่างเปลือยของเธอกลายเป็นของตกลงของเขา

เธออยากตาย

แต่อันดับแรกต้องกำจัดเอฟบีไอนายนั้นออกไปก่อน

เขากำลังนั่งในห้องนั่งเล่น...ห้องนั่งเล่นของเธอที่ดูแปลกประ-
หลาดโดยสิ้นเชิงด้วยเฟอร์นิเจอร์โบราณ กับรูปแกะสลักเล็ก ๆ ของฮัมเบล
ที่แม่เธอสะสมไว้

“นั่งลง” เขาสั่ง ไม่มีวีแววของปิ่น แต่แค่รู้ว่าเขามีปิ่นก็ทำให้ห้อง
ไล่เธอวুবวาบแล้ว

เธอนั่งลง

ซินเธียไม่ลืมขอบคุณเขาเพราะเป็นคนสุภาพเสมอ “ขอบคุณ

สำหรับ...” เธอกระแอมเบาๆ “การปลดปล่อยฉันค่ะ”

เขาจ้องเธออยู่นาน “เกิดอะไรขึ้น” เขาถามในที่สุด
“อะไรนะคะ” ยังจะมีอะไรเลวร้ายไปกว่านี้อีกหรือเนี่ย
“ผมไม่มีเวลาเล่นเกมนะ บ้านนี้ของใคร”
“ของฉันค่ะ”

เขาทำเสียงพริตขึ้นจุก “นี่แน่ะ ที่รัก ผมไล่ตำรวจกลับบ้านไปแล้ว
คุณเป็นอีตัวที่ให้บริการถึงบ้าน ผมไม่ว่าอะไรคุณหรอก ผมไม่ใช่พวก
ตำรวจตรวจการ ผมแค่อยากเคลียร์สถานการณ์ให้ชัดเจนก่อนที่ผมจะพา
คุณออกไป”

ชินเธียอ้าปากหวอ ลำแสงแรกของตะวันกำลังทำให้วันที่เลวร้าย
ที่สุดในชีวิตสดใสขึ้น

“คุณคิดว่าฉันเป็นโสเภณีนี่รึ” เขาเชื่อว่าพวกผู้ชายยอมจ่ายเงิน
เพื่อมีเซ็กส์กับเธอนี่

เขามองเธอด้วยสายตาที่เธอคิดว่าหนุ่มเฟฟปีโอทั่วไปไม่ใช่มอง
ผู้หญิงหากิน ชินเธียอาจเอออไปด้วย ถ้าไม่ใช่เพราะเขาคิดจะไล่เธอ
ออกจากบ้านตัวเอง “ฉันไม่ใช่...”

“อย่าพูดเลย จอห์นอยู่ไหน”

“ตามทางเดินทางซ้ายมือของคุณค่ะ” เธอตอบอย่างสงบเสียง

เขาหัวเราะหึๆ “รู้ตัวมั๊ยว่าคุณเก่งมาก นี่ถ้าผมยังไม่เลิกนิสัยรัก
สนุกล่ะก็...” สายตากวาดมองทั่วร่างเธอช้าๆ และทำให้เธอช็อกด้วยความ
ยินดีเป็นครั้งที่สองในวันนี้ ถ้าย้อนกลับไปสมัยเขายังรักสนุก เขาอาจยอม
จ่ายเงินเพื่อมีเซ็กส์กับเธอ “ผู้ชายคนนั้นอยู่”

ชินเธียเพิ่งตระหนักได้ว่าเขาใช้คำว่า “จอห์น” แทนลูกคำที่จ่าย
เงินเที่ยวผู้หญิง ไม่ใช่ห้องน้ำ “เขาถูกโทรตามตัวไป คงไปทำคลอดมั้งคะ”
“อะไรนะ”

“ปีเตอร์เป็นสูตินรีแพทย์ค่ะ ฉันเดาว่าเขาคงต้องไปทำคลอด ที่นี่
เป็นบ้านของฉันจริงๆ ค่ะ”

เขามองเธอด้วยสายตากลางแคลงใจ “คุณพิสูจน์ได้มั๊ย”

“สุภาพสตรีข้างบ้านจำเสียงฉันได้ค่ะ”

“เธอहुตึง เธอได้ยินเสียงผู้หญิงร้อง คุณต้องหาหลักฐานที่ดีกว่า
นั้น”

ซินเธียถอนใจแล้วพูดว่า “ฉันจะไปเอาใบขับขี้มาให้ดูค่ะ”

ซินเธียก้าวยาวๆ ไปที่ห้องนอนเพื่อหยิบกระเป๋าสเงิน เขาเดินตาม
หลังเธอไปติดๆ “ขอโทษนะคะ” เธอพูดเสียงหงุดหงิด

“ไม่อยากให้คุณขโมยเครื่องเงินของครอบครัว”

ซินเธียคว้ากระเป๋านั่งสีด้าของเธออย่างกระแทกกระทั้นแล้ว
หยิบใบขับขี้ออกมา “เฮ้”

เขาชายตาลงมอง “ไม่ใช่คุณ”

“ต้องใช้สิ”

เขาคว้าบัตรเคลือบพลาสติกจากมือเธอมาดูอย่างพิถีพิถารณา
เขามองเธอแล้วก็มองรูปถ่ายของเธอบนใบขับขี้ “คุณควรจะทำรูป
ถ่ายนั้นนะ” เขาพูด

รูปนี้ถ่ายไว้ยังไม่ถึงปีเลย แต่การแต่งหน้าทำผมตามนิตยสาร
รอนซ์ต่างหากล่ะที่ทำให้เธอดูเปลี่ยนไป และดูจากปฏิกิริยาตอบสนองที่
บอกว่าผิดหวังของปีเตอร์ ไพรซ์แล้ว เธอค่อนข้างชอบหน้าตาแบบรอนซ์
ของเธอ มันทำให้สายลับเอฟบีไอตัวอันตรายหยุดถึงเช็กซ์กับเธอด้วยน้ำ
เสียงแบบเดียวกัน

วินาทีนั้นเองที่เธอสาบานว่าจะเก็บบางส่วนของ การแต่งหน้า
แต่งตาแบบรอนซ์ไว้ อาจจะไม่ใช้เรื่องทาลิปสติกบนยอดดอก แต่ต้องมีบาง
ส่วน

“ยื่นมือมาสิ”

“ทีนี่เป็นบ้านของฉัน เลิกสั่งฉันได้แล้ว” ซินเธียเอามือไขว้หลังไว้รอให้เธอเอากุญแจมือออกได้เมื่อไหร่ จะไม่มีผู้ชายคนไหนแตะต้องมือเธอเป็นเวลานาน ๆ ได้อีก

เขาหยิบกุญแจคู่หนึ่งออกจากกระเป๋ามาแกว่งตรงหน้าซินเธีย “ผมเจอมันในจานใส่ลูกกวาด”

ซินเธียถอนใจโล่งอกพลางส่งมือให้

เขาริบไขล็อกกุญแจมือข้างหนึ่ง แล้วก็อีกข้างพลางถามว่า “ถ้าคุณไม่ใช่โสภณี คุณทำอะไร ผมหมายถึงเรื่องงานนะ” เขาริบแก้ว

“เป็นนักบัญชีค่ะ” เธอหลบมองเขาผ่านแพขนตา และรอดูดวงตาเขาฉายแววเบื้อหน้า

แต่เธอกลับเห็นแววตาสนใจใคร่รู้แทน เขากะพริบตาซ้ำๆ พลางจ้องหน้าเธอเขม็ง “ขำกลิ้งไปเลย”

“ฉันพูดจริงๆ นะ ไม่มีใครโกหกว่าเป็นนักบัญชีหรอก”

“นักบัญชี วิเศษมาก!”

ไม่มีใครตื่นเต้นเรื่องการทำบัญชี ยกเว้นด้วยเหตุผลเดียว สมองเธอกำลังหดหู่อย่างมาก “อย่าบอกนะว่าคุณมีปัญหาเรื่องภาษีที่อยากให้คุณแก้ไข”

“เปล่าเลย นั่งลงเถอะ ทำไมคุณไม่เล่าเรื่องคุณให้ผมฟังล่ะ”

“ล้อเล่นนะ” ซินเธียกระชับเสื้อคลุมรอบกายให้แน่นขึ้น แล้วก็นึกได้ว่าเธอไม่ได้ใส่อะไรไว้ข้างใต้ นอกจากกางเกงชั้นในผ้าฝ้ายสีเขียวมันต์

“ผมคิดว่าผมควรจะแนะนำตัวเองให้ถูกต้องเหมาะสม” เขายิ้มทรมานใจสาวที่เปลี่ยนเขาจากเจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมายเป็นผู้ชายมีเสน่ห์อย่างเหลือเชื่อ “ผมชื่อรอสส์ เฮนดริกซ์ เพิ่งย้ายมาอยู่แถวนี้”

“ซินเธีย เคนต้นค่ะ” เธอจับมือเขาโดยขัดโน้มน้ำระหว่างที่ความ

หวาดหวั่นเข้าครอบงำ “คุณบอกว่าคุณเป็นเพื่อนบ้านฉันนี่รีคะ” เขาเคยเห็นเธอเปลือยกายล่อนจ้อนแล้ว และตอนนี้เขาจะกล่าว “สวัสดิ” ทักทายเธอข้ามรั้วได้หรือ เธอจะต้องเจอเขาในวันทေးชะ และในงานปิ้งบาร์บีคิวของย่านนี้ในวันชาติ

ซินเธียรู้สึกเหมือนอยากกัมศีระชะตุดตรงหว่างขาเพื่อไม่ให้เป็นลมด้วยความสยดสยอง

